

Ο εορτασμός του Αγίου Ιγνατίου στον Μητροπολιτικό Ναό της Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων προεξήρχε χθες της Ιεράς Αγρυπνίας για την εορτή του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου και κήρυξε τον θείο λόγο, στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας.

“Ο άγιος Ιγνάτιος ήταν θεο-φόρος, για-τι στη ζωή του είχε ως οδηγό τον Χριστό και το θέλημά του, και γιατί η ψυχή του θελγόταν και φλεγόταν από την α-γάπη και τον πόθο του Χριστού, ο-πως ακρι-βως φλεγό-ταν και η ψυχή του απο-στόλου Παύ-λου, όταν έγραφε «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χρι-στος». Αισθανόταν την απόλυτη ταύτιση με τον Χριστό, γιατί η ζωή του ήταν ταυτισμένη με το θέλημα του Χριστού. Γι’ αυτό και δεν φοβόταν τον θάνατο, δεν φοβόταν το μαρ-τύριο, αλλά το επιθυμούσε, επειδή θα τον έφερνε ακόμη πιο κοντά στον Χριστό. Δεν

φοβόταν τον θα-νατο, γιατί ήξερε ότι ο Χριστός ει-ναι η ζωή”, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Κατά τη διάρκεια της Ιεράς Αγρυπνίας τέθηκε σε **προσκύνηση η τιμία κάρα του Αγίου Ιγνατίου** που φυλάσσεται ως πολύτιμος θησαυρός στην Αποστολική Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας.

Ολόκληρη η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Όντως φερωνύμως κέκλησαι, Θεοφόρος Πάτερ», ψάλλει ο ιερός ύμνογράφος για τόν άγιο Ιγνάτιο τόν Θεοφόρο, τοῦ ὁποῦ ἔχουμε τήν εὐλογία νά προσκυνοῦμε ἀπό-ψε τήν τιμία καί χαριτόβρυτο κάρα πού θησαυρίζεται στήν Ἱερά Μη-τρό-πολή μας.

Καί αὐτόν τόν μεγάλο ἱεράρχη, πού ἀξιώθηκε νά φέρει τό προσω-νύ-μιο «θεοφόρος», τιμή-σαμε καί ἐμεῖς ἀπόψε ἀγρυπνώ-ντας. Ὁ ἅγιος Ἰγνά-τιος ἦταν, ἄλλωστε, σύμφωνα μέ τήν πα-ράδοση τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας ἕνα ἀπό τά παιδιά, γιά τά ὁ-ποῖα ὁ Χριστός εἶπε στούς μα-θη-τές του, πού τά ἀπο-μά-κρυναν, γιά νά μήν τόν ἐνοχλοῦν, τό «ἄφε-τε τά παι-διά ἐλ-θεῖν πρός με».

Μεγάλωσε ὁ ἅγιος κοντά στόν Χριστό καί στούς ἀπο-στόλους, καί ιδιαιτέρως κοντά στόν ἡγαπημένο μαθητή τοῦ Κυ-ρίου, τόν ἅγιο Ἰωάν-νη τόν Θεολό-γο, ἀπό τόν ὁποῖο δι-δά-χθηκε τήν ἀπέραντη ἀγάπη του πρός τόν Χριστό, πού ἦταν μάλιστα τό-σο μεγάλη, ὥστε ὅταν τόν κάλεσε ὁ αὐ-το--κρά-τορας Τραϊανός ἐνώ-πι-όν του γιά νά δεῖ ποι-ός ἦταν ὁ χριστια-νός ἐκεῖ-νος ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος ἔκα-νε τούς εἰδω-λο-λά-τρες νά μεταστρέ-φο-ν-ται στόν χριστιανισμό, ὁ ἅγιος Ἰγνά-τιος ὄχι μόνο ὁμο-λό--γησε μέ παρ-ρησία τήν πίστη του, ἀλλά καί δέ-χθηκε μέ χαρά νά μαρ--τυρήσει γιά τόν Χρι-στό, παρακαλώντας κάποι-ους χριστιανούς πού προσπαθοῦ-σαν νά τόν ἀπελευθερώσουν ἀπό τή φυλακή καί νά τόν ἀπαλλάξουν ἀπό τό μαρτύριο, νά μή φέρ-νουν ἐμπόδιο στόν ἱερό του πόθο.

«Ἀφή-στε με» ἔλεγε «νά μαρτυρή-σω γιά τόν Χριστό. Τά δόντια τῶν θηρίων θά γίνουν μύ-λος πού θά μέ ἀλέσει σάν σιτάρι γιά νά γίνω καθα-ρός ἄρτος τοῦ Χρι-στοῦ».

Ἔτσι ρίχθηκε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος στά θηρία, τά ὁποῖα τόν κατασπά-ραξαν, σεβά-σθη-καν ὅμως τήν καρ-διά τοῦ ἁγίου, στήν ὁποῖα, σύμ-φω-να μέ τήν παρά-δοση, οἱ χρι-στια-νοί βρῆκαν γραμ-μένα τή φράση «Ἰη-σοῦς Χρι-στός, ὁ ἔρωσ τῆς ψυχῆς μου». Σ' αὐτή τήν παρά-δοση ἀπο-δίδουν ὀρι-σμένοι τό προσωνύμιο τοῦ θεο-φό--ρου πού ἔλα-βε ὁ ἅ-γιος Ἰγνάτιος.

Ἄνεξάρ-τη-τα ὅμως ἀπό αὐτήν ἡ πα-ράδοση, ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ἦταν θεο-φόρος, για-τί στή ζωή του εἶχε ὡς ὁδηγό τόν Χριστό καί τό θέλημά του, καί γιατί ἡ ψυχή του θελγόταν καί φλεγόταν ἀπό τήν ἀ-γάπη καί τόν πόθο τοῦ Χριστοῦ, ὅ-πως ἀκρι-βῶς φλεγό-ταν καί ἡ ψυχή τοῦ ἀπο-στόλου Παύ-λου, ὅταν ἔγραφε «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χρι-στός».

Αἰσθανόταν τήν ἀπόλυτη ταύτιση μέ τόν Χριστό, γιατί ἡ ζωή του ἦταν ταυτισμένη μέ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί δέν φοβόταν τόν θάνατο, δέν φοβόταν τό μαρ-τύριο, ἀλλά τό ἐπιθυμοῦσε, ἐπειδή θά τόν ἔφερνε ἀκόμη πιό κοντά στόν Χριστό. Δέν φοβόταν τόν θά-νατο, γιατί ἤξερε ὅτι ὁ Χριστός εἶ-ναι ἡ ζωή.

Έτσι αισθάνονται οι άγιοι. Καί έπειδή αισθάνονται μέ-σα τους τόν Χριστό, έ-πειδή αισθάνονται μέ-σ-α τους τή ζωή, όλα τά υπόλοιπα δέν τούς έν-διαφέρουν καί δέν τούς άπα-σχολοϋν. Ζοϋν στόν κόσμο, αλλά αυτοί ζοϋν μέ τόν Χριστό. Ζοϋν δί-πλα στην άμαρτία, δί-πλα στην άσωτία καί τήν άκολασία, αλλά αύ-τοί δέν έπηρεάζονται άπό τίποτε, γιατί είναι προ-σηλωμένοι στόν Θεό.

Συχνά αναφερόμαστε στις δυσκο-λίες πού αντιμετωπί-ζου---με προκει-μέ-νου νά βιώ-σουμε τήν έν Χρι-στῶ ζωή, καθώς ζοϋμε καί κινούμεθα μέσα σέ ένα κόσμο άπνευ-μά-τι-στο καί άθεο, σέ ένα κό-σμο ύλό-φρονα, πού έλ-κύεται άπό τήν άμαρτία καί τις ήδονές της. Άν σκεφθοϋμε όμως σέ τί κόσμο ζοϋσε ό άγιος Ιγνά-τιος, πού ήταν επί-σκοπος στην Άν-τιό-χεια, μιά άπό τις μεγαλύ-τε-ρες πόλεις τής έποχής του, μιά πόλη ειδωλο-λα-τρική, στην όποία ή άμαρτία καί ή άνηθι-κό-τητα ήταν κανόνας, τό-τε θά κατανοήσουμε πό--σο πιό δύσκολη ήταν ή δική τους προσπάθεια καί πόσο πιό εύκολη εί-ναι ή δική μας.

Κάθε προ-σπά-θεια ὁ-μως γίνεται εὐκο-λότε-ρη, ὅταν προσπα-θοῦ-με νά ἔχουμε στήν ψυ-χή μας «ἐνοικοῦ-ντα καί μέ-νοντα» τόν Χρι-στό. Ὅταν ἐπικοινωνοῦ-με μαζί του μέ τήν προσευ-χή καί μέ τή συμ-μετοχή μας στή λει-τουργική ζωή τῆς Ἐκ-κλησίας μας. Ὅταν ἀ-κοῦμε τή φω-νή του μέ-σα ἀπό τή με-λέτη τοῦ λόγου του καί τῶν βί-ων τῶν ἀγί-ων του. Ὅ-ταν βαδίζου-με στά ἴχνη του ἀκο-λου-θών-τας τό θέλημα καί τίς ἐντολές του. Ὅ-ταν ἐ-νω-νόμαστε μαζί του κοινωνών-τας τό σῶ-μα καί τό αἷμα του. Ὅταν λαμβάνουμε τή χάρη του μετέχον-τας στά μυ-στήρια τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας.

Τότε γι-νόμαστε καί ἐμεῖς θεο-φό-ροι, καί μέ τή βοή-θεια τοῦ Θεοῦ μπο-ροῦ-με νά ζοῦμε μέ-σα στήν παρουσία του καί νά τήν αἰσθα-νόμα-σθε στή ζωή μας, ὅπου καί ἐάν ζοῦμε, ὅ-τι καί ἂν συμ-βαίνει γύρω μας, ἀφοῦ γιά μᾶς ὁ κόσμος μας θά εἶναι ὁ Χριστός, ὅ-πως ἦταν καί γιά τόν ἐορ-ταζόμενο ἅγιο Ἰ-γνά-τιο.

Καί καθώς σέ λίγες ἡμέρες θά ἐορ-τάσουμε τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας στή γῆ, ἄς φροντίσου-με νά ἐτοι-μάσουμε τήν ψυχή μας γιά νά τόν ὑποδεχοῦμε καί ἐμεῖς μέσα μας, ὥστε νά γίνουμε θεοφόροι, ὅπως καί ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, τοῦ ὁποῦ τιμήσαμε ἀπόψε τή μνήμη.

